

Chicagská výzva: Naléhavý apel k evangelikálům

stanovisko sepsané v roce 1977

The Chicago Call: An Appeal to Evangelicals

Prolog

V každém věku volá Duch svatý církev, aby zkoumala svou věrnost vůči Božímu zjevení v Písmu. S vděčností uznáváme Boží požehnání skrze evangelikální obživení v církvi. Avšak v takovém čase růstu potřebujeme být obzvláště citliví k našim slabostem. Domníváme se, že dnešním evangelikálům brání k dosažení plné zralosti redukce historické víry. Proto je naléhavě potřeba přemýšlet o podstatě biblické a historické víry a obnovit plnost jejího dědictví. Aniž bychom si troufali oslovit všechny naše potřeby, identifikovali jsme osm témat, nad nimiž by se evangelikální křesťané měli teologicky pečlivě zamýšlet.

Přihlášení se k historickým kořenům a kontinuitě

Vyznáváme, že jsme často ztratili plnost našeho křesťanského dědictví, když jsme se domnívali, že Písmo a Duch nás činí nezávislými na minulosti. V tomto počínání jsme se stali teologicky mělkými, duchovně slabými, slepými pro dílo Boží mezi jinými lidmi a oddaní naší kultuře.

Proto se přihlašujeme k znovunabytí našeho křesťanského dědictví. V celých církevních dějinách existují evangelikální impulsy zvěstování spásné, nezasloužené milosti Kristovy a k reformě církve podle Písma. Tyto impulsy se objevují v učení ekumenických koncilů, ve zbožnosti raných otců, v augustiniánské teologii milosti, v horlivosti klášterních reformátorů, ve zbožnosti praktických mystiků a badatelské integritě křesťanských humanistů. Jsou ozdobou v biblické věrnosti protestantských reformátorů a etické vážnosti radikální reformace. Pokračují v úsilí puritánů a pietistů, aby našli své doplnění a dokonání v reformaci. Jsou znovu potvrzeny v probuzeneckých hnutích 18. a 19. století, jež spojila luterány, reformované, metodisty a jiné evangelikály v ekumenickém úsilí o obnovení církve a rozšířila svou misii ve zvěstování a sociálním prokázání evangelia. Jsou přítomny v každém bodě křesťanských dějin, kde evangelium bylo vyjádřeno skrze dílo Ducha svatého: usilují o obnovení pravoslavné církve a římského katolicismu a v biblickém proniknutí do podstaty věci ve formách protestantismu, jež jsou odlišné od našich vlastních forem. Nechceme se vzdálit od biblických hranic evangelia; nemůžeme však být plně evangelikálními, aniž bychom uznali svou potřebu učit se od jiných dob a hnutí, co znamená plný význam evangelia.

Přihlášení se k biblické věrnosti

Litujeme naši tendence směrem k individualistické interpretaci Písma. To snižuje objektivní charakter biblické pravdy a popírá vedení Duchem Svatým mezi jeho lidem napříč stoletími.

Proto potvrzujeme, že Bible má být interpretována v souladu s nejlepším zvládnutím historického a literárního studia pod vedením Ducha svatého, s ohledem na historické pochopení církve.

Potvrzujeme, že Písmo, jako neomylné Slovo Boží, je základem autority v církvi. Uznáváme, že Bůh užívá Písmo, aby soudil a očisťoval své tělo. Církev, osvícená a vedená Duchem svatým musí v každém věku Písmo interpretovat, zvěstovat a žít podle něho.

Přihlášení se ke konfesionální identitě

Litujeme dvou opačných extrémů: konfesionální církve, která pouze odřikává víru zděděnou z minulosti a nekonfesionální církve, která chřadne v konfesionálním vakuu. Vyznáváme, že jako evangelikálové nejsme imunní proti těmto defektům.

Proto potvrzujeme, že naše doba potřebuje konfesionální církve, jež budou směle svědčit o své víře před světem, dokonce i pod hrozbou pronásledování. Církev musí v každé době vyjádřit svou víru tváří v tvář herezi a pohanství. Je potřeba živého vyznání, které vylučuje právě tak jako zahrnuje, a jehož záměrem je očistit víru a praxi. Konfesionální autorita je omezena a je odvozena od autority Písma, které jediné zůstává s konečnou platností a trvale normativní. Přesto však jak ukazuje společný pohled těch, kteří byli osvíceni Duchem svatým a chtějí být hlasem „svaté katolické církve“, konfese slouží jako průvodce pro interpretaci Písma.

Potvrzujeme zůstávající hodnotu velkých ekumenických a reformačních vyznání. Jelikož taková vyjádření zůstávají historicky a kulturně podmíněna, církve dnes potřebuje nově vyjádřit svou víru, aniž by desertovala od pravd, které uznávala v minulosti. Potřebujeme vyjádřit naše svědectví tváří v tvář modloslužbám a falešným ideologiím své doby.

Přihlášení se k holistickému spasení

Litujeme tendence mezi evangelikály chápat spasení výlučně jako věc jednotlivce, duchovní a jinოსvětskou záležitost a zanedbávat korporativní, fyzické a pozemské implikace Boží spásné aktivity.

Proto vybízíme evangelikály, aby znovu zastávali holistický pohled na spasení. Podle svědectví Písma hřích zničil náš vztah k Bohu, k nám samým a ke stvoření. Skrze Kristovo smířčí dílo na kříži je možné uzdravení tohoto narušeného vztahu.

Kdekoliv církve byla věrná svému povolání, zvěstovala osobní spasení; stala se nástrojem Božího uzdravení těch, kteří se octli ve fyzické a emocionální nouzi; hledala spravedlnost pro utlačované a vyděděné; stala se dobrým správcem přirozeného světa.

Jako evangelikálové uznáváme naše časté selhání v zrcadlení tohoto holistického pohledu na spasení. Proto vybízíme církve, aby se plně účastnila na Boží spásné aktivitě skrze svou práci a modlitbu a usilovala o spravedlnost a osvobození pro utlačované a vyhlížela k dovršení spasení v novém nebi a na nové zemi, které přijdou.

Přihlášení se ke svátostné integritě

Odsuzujeme chudobu svátostného myšlení mezi evangelikály. Je to do velké míry zapříčiněno ztrátou naší kontinuity s vyučováním mnoha otců a reformátorů, a je to důsledkem zhoršení svátostného života v našich církvích. Neschopnost ocenit svátostnou povahu ve světě často vede k zanedbávání svátosti každodenního života.

Proto se hlásíme k tomu, aby evangelikálové si byli vědomi svátostných důsledků stvoření a inkarnace. V těchto věroučných člancích historická církev potvrzovala, že Boží aktivita je zjevná materiálním způsobem. Potřebujeme rozpoznat, že Boží milost je prostředkována skrze víru působením Ducha svatého významným způsobem ve svátostech křtu a Večeře Páně. Zde církve zvěstuje, oslavuje a má účast na smrti a vzkříšení Krista takovým způsobem, že to nasycuje její členy v tomto životě v anticipaci dokonání království. Je třeba pamatovat na to, že jsme biblicky označeni jako „živé dopisy“, neboť zde je vyjádřen svátostný charakter křesťanova každodenního života.

Přihlášení se ke spiritualitě

Trpíme na jedné straně odmítáním autentické spirituality a na straně druhé nadbytkem nedisciplinované spirituality. Příliš často jsme pěstovali nadlidskou

spiritualitu spíše než biblický model pravé humanity, jež je osvobozena ze zajetí hříchu a obnovena Duchem svatým.

Proto se přihlašujeme ke spiritualitě, jež postihuje celý obsah Kristova vykupitelského díla: svobodu od viny a moci hříchu, novotu života skrze přebývajícího a rozlévajícího se jeho Ducha. Potvrzujeme centrálnost kázaného Slova Božího jako základního prostředku, jímž jeho duch pracuje na obnově církve v jejím korporativním životě, jako i v životech jednotlivých věřících. Pravá spiritualita požaduje identifikaci s trpícími tohoto světa, právě tak jako kultivaci osobní zbožnosti.

Potřebujeme znovu objevit zbožné zdroje celé církve, včetně evangelikálních tradic pietismu a puritanismu. Vyzýváme ke zkoumání zbožných praktik ve všech tradicích uvnitř církve, abychom prohloubili náš vztah jak s Kristem, tak mezi křesťany. Mezi těmito zdroji jsou takové duchovní disciplíny jako modlitba, meditace, mlčení, půst, biblické studium a duchovní deníky.

Přihlášení se k církevní autoritě

Litujeme naši neposlušnosti vůči panství Kristově, jak je vyjádřena skrze autoritu v jeho církvi. To podporuje ducha autonomie mezi osobami i skupinami, který vede k izolacionismu a soutěživosti, či dokonce k anarchii uvnitř těla Kristova. Litujeme, že v nepřítomnosti bohabojné autority vznikají na jedné straně legalističtí, dominující vůdci a na druhé straně lhostejnost k církevní kázni.

Proto potvrzujeme, že všichni křesťané mají praktikovat poddanost jedněm druhým a designovaným vůdcům v církvi pod panstvím Krista. Církev jako lid Boží je povolán být viditelnou přítomností Krista ve světě. Každý křesťan je povolán k aktivnímu kněžství při bohoslužbách a ve službě skrze uplatnění duchovních darů a služeb. V církvi jsme v životně důležitém spojení s Kristem a mezi sebou navzájem. To vyžaduje společenství s hlubokou spoluodpovědností a vzájemnému obětování času, energie a majetku. Církevní kázeň, biblicky založená a vedená Duchem svatým je podstatná pro prospívání a službu Božího lidu. Vybízíme všechny křesťanské organizace, aby vykonávaly své aktivity s opravdovou odpovědností vůči celé církvi.

Přihlášení se k církevní jednotě

Litujeme skandální izolaci a separatismus křesťanů mezi sebou navzájem. Jsme toho přesvědčení, že takové rozdělení je proti Kristově explicitní touze po jednotě mezi jeho lidem a překáží svědectví církve ve světě. Evangelikalismus je příliš často charakterizován ahistorickou, sektářskou mentalitou. Selháváme osvojit si katolicitu historického křesťanství, právě tak jako šíři biblického zjevení.

Proto vyzýváme evangelikály, aby se navrátili k ekumenickým zájmům reformátorů a pozdějších hnutí evangelikální obnovy. Musíme pokorně a kriticky přehlédnout naše vlastní tradice, vzdát se posvátných šiboletů a rozpoznat, že Bůh koná své dílo uvnitř rozličných historických proudů. Musíme se vzdát úsilí podporovat spojení církví za každou cenu, ale musíme se také vyhnout pouhým spiritualizovaným konceptům církevní jednoty. Jsme přesvědčeni, že jednota v Kristu vyžaduje viditelné a konkrétní projevy. V této víře vítáme vývoj setkávání se a spolupráce uvnitř Kristovy církve. Zatímco hledáme se vyhnout věroučnému indiferentismu a falešnému irénismu, povzbuzujeme evangelikály ke kultivování přibývajících diskusí a ke spolupráci, jak uvnitř, tak mimo své vlastní tradice, k horlivému hledání společných oblastí shody a pochopení.

Publikováno In: WEBBER, Robert E. and BLOESCH, Donald (Eds.): *The Orthodox Evangelicals: Who they are and what they are saying*. Thomas Nelson Inc., Publishers, Nashville, New York 1978, s. 11-16